

155. Прилогъ-тъ и сказуемо-то сѣ сложни, кога-то показватъ за повече качества на единъ прѣдмѣтъ; напр. *Богъ е праведенъ и всесиленъ; чловѣкъ ся ражда, живѣе и умира.*

156. Прѣдложенія-та могатъ да бѣдѣтъ: *главны, приставены и вмѣтнѣты.*

157. Главно прѣдложеніе е това, отъ кое-то зависятъ други; напр. кога кажемъ: *азъ вѣрвамъ, че добродѣтель-та води камъ блаженство; чловѣкъ, кой-то страни отъ неж, изгубва ся.* Тука има двѣ главны прѣдложенія: едно — *азъ вѣрвамъ,* — зачто-то отъ него зависи прѣдложеніе: *че добродѣтель-та води камъ блаженство;* и друго главно — *чловѣкъ изгубва ся,* — зачто-то отъ него зависи прѣдложеніе: *кой-то страни отъ неж.*

З а б ѣ л ѣ ж в. отъ горни-ты двѣ главны прѣдложенія прѣво-то може ся нарѣче *главно самостоятелно;* а второ-то — *главно относително.*

158. Приставено прѣдложеніе е това, кое-то е прибавено при нѣкоя часть отъ главно прѣдложеніе за да му допълни или изясни значеніе-то; напр. кога кажемъ: *ученикъ, кой-то прилѣжява, изучва ся.* Тука прѣдложеніе: *кой-то прилѣжява* е приставено, зачто-то е прибавено при подлогъ — *ученикъ* за да допълни значеніе-то на главно-то прѣдложеніе: *ученикъ изучва ся.*